

En paabegyndt Konvertering inden for Byejeendommene vil sikkert hurtigt faa en stimulerende Indflydelse paa Obligationsmarkedet og bringe Kurserne i Vejret. Publikum vil ret hurtigt faa den Opfattelse, som jo ogsaa er rigtig, at Hensigten er — hvis gørligt — at fortsætte Konverteringen ogsaa for andre $4\frac{1}{2}$ pCt. Afdelinger og Serier, Tilliden til Obligationer og til en ekstra Chance i andre Serier end dem, der konverteres, vil fremme Købelysten og formentlig indsnævre Spændvidden mellem $4\frac{1}{2}$ pCt. og 4 pCt. Obligationer ogsaa for Landobligationerne. Herved frembyder sig en ekstra Chance for Debitorer i Bykreditforeningerne i ukonverterede Serier til en almindelig Omprioritering med Indfrielse af $4\frac{1}{2}$ pCt. Laan og Optagelse af nye 4 pCt. Laan, alt paa Baggrund af Loven af 16. December 1933, altsaa en kraftig Opblussen af den Konvertering, der i Bykreditforeningerne har floreret stærkt i Efteraaret 1934, men som for Tiden er ophørt. Men alle disse Omprioriteringer i Byejeendomme uden Konsortiets Medvirken kræver Erlæggelse af Konverteringsafgifter, som efter det foregaaende tilfalder Krisefonden med sit fulde Beløb.

Denne Indtægt i Forbindelse med, at der under Konsortiets Konvertering er medtaget flere ældre $4\frac{1}{2}$ pCt. Serier og Afdelinger inden for de 6 Landkreditforeninger, vil i høj Grad støtte Nationalbanken og Krisefonden ved Gennemførelsen af den foran skitserede Plan om Konvertering inden for Landkreditforeningerne efter Loven af 16. December 1933.

Vi har her gjort Rede for den af Bankerne udkastede Plan, som har været forelagt Nationalbanken, der baade skal være Medlem af Konsortiet og finansiere dette.

Noget endeligt Tilsagn fra Nationalbanken som Deltager i Konsortiet foreligger ikke, derimod mener vi at have faaet Tilsagn om en tilfredsstillende Finansiering for Konsortiet af den Obligationsmasse, der ikke maatte blive konverteret, men efter Lovforslagets § 3 forlangt indløst kontant.

I store Træk gaar denne Aftale ud paa, at Konsortiet finansieres af Nationalbanken til Nationalbankens Diskonto, Maksimum $2\frac{1}{2}$ pCt. Af den aarlige Konsortialrente hensesætter Nationalbanken paa Separat-Konto $1\frac{1}{2}$ pCt., der anvendes forlods til Dækning af Konsortiets eventuelle Tab. Nationalbanken kan ikke opsig sin Finansiering, saa længe Konsortiet bestaar, dog har Konsortiet Pligt til at realisere sin Restbeholdning, saafremt dette kan ske med en Avance paa $\frac{3}{8}$ pCt. af Garantibeløbet.

Det er en Selvfølge, at der, hvis et Konsortium var kommet i Stand, af dette maatte tilkendegives visse Forudsætninger til Lovgivningsmagten og Regeringen, blandt andet af valutamæssig og pengepolitisk Natur, men som Sagen nu ligger, hvor Sparekassernes Repræsentanter paa Møder i Fredags har vedtaget ikke at kunne indgaa paa Bankernes Forslag om at indtræde som Deltagere i Konverteringskonsortiet, har vi ment det nytteløst at gaa nærmere ind paa disse Forhold, da Bankerne som tidligere anført ikke kan tænke sig at danne Konsortium uden Sparekassernes Deltagelse.

Vi skal anføre, at Bankerne under Forhandlingerne med Sparekasserne har holdt paa, at en samlet Deltagelse i Konsortiet af saa godt som alle Landets Pengeinstitutter maa anses for paakrævet for straks fra første Færd at give hele Sagen den nødvendige moralske Støtte over for Publikum ved at fastslaa Pengeinstitutternes indbyrdes Sammenhold om den paatænkte Opgave, men at Bankerne var villige til nærmere at drøfte med Sparekasserne, hvorledes Fordelingen skulde ske inden for Konsortiet af dettes eventuelle Risiko.

Yderligere maa nævnes, at Bankerne under den sidste Dags Forhandling skitserede et Forslag, hvorefter Sparekasserne ikke skulde staa som direkte Deltagere i Konsortiet, men som Undergaranter for en nærmere aftalt Kvote. Men enhver Tanke om Samarbejde paa den ene eller anden Maade, hvor dette krævede en Konsortialdeltagelse — selv alene inden for Sparekassernes egen Kreds — blev afvist af disse som uantagelig.

Den af Sparekasserne udkastede Tanke at ville støtte Konverteringen ved Opkøb af Obligationer for Halvdelen af det Beløb, hvormed en Sparekasses Indskud ekstraordinært maatte blive forøgede i Konverteringsperioden, vil efter Bankernes Opfattelse ikke være nogen Støtte. Efter Sagens Natur kan saadanne Opkøb først paabegyndes efter en vis Tids Forløb, f. Eks. efter et halvt eller et helt Aar, naar Sparekasserne har opgjort deres Indskud, men ønsker den enkelte Sparekasse ikke at se sine Indskud forøget ekstraordinært og derfor afviser saadanne, er den heller ikke forpligtet til Opkøb. En Medvirken, der ikke straks kan udtrykkes ved Tal og først bliver sat ind efter længere Tids Forløb og til den Tid endda kun eventuelt, er efter Bankernes Mening ingen Støtte for Konverteringen.